

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα. — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγομαι. — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διλην — διγῶς νάζεια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δύκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἴκοσι κι' ἑπτὰ Φλεβάρη
κι' ὅλ' οἱ στόλοι ἑστὸ ποδάρι.

Ποῦντος εἴκοσι δύο καὶ τετρακόσ' ἀκόμη,
ὁ Δήμαρχος ξανᾶλθε κι' ἐπάστρεψαν οἱ δρόμοι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Περικλέτος ὁ τζουτζές κι' ὁ λάλος Φασουλῆς
εἰς τὴν μεγάλῃν αἵθουσαν ἐμβαίνειουν τῆς Βουλῆς.)

Φ.—Κατερημώθη, Περικλῆ, καὶ τῆς Βουλῆς τὸ δῶμα...
μηδὲ ρητόρων φλογερῶν ἀκούεται τὸ στόμα,
μηδὲ κυρίαρχος λαὸς ὕψηλὰ ἑστὰ θεωρεῖα,
μηδὲ κανένας Προσθευτής, μηδὲ καμμιά κυρία,
μηδὲ κωδωνοκτύπημα κανένα τοῦ Βουδούρη,
μόνον ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, τὸ ξέστρωτο γαϊδοῦρι,
ἐμβαίνω μετὰ σοῦ κρυφὰ εἰς τουτονὶ τὸν χώρον
ὅπως τὰς ἑδρας τὰς κενὰς φιλήσω τῶν ρητόρων.
Π.—Ὅποια νεκρικὴ σιγὴ τριγύρω βασιλεύει...
τὰ πάντα, φίλε Φασουλῆ, ἀπάτη, πλάνη, χλεύη.
Φ.—Γιὰ κύτταξε καθίσματα λαοπρόβλητων ἄδεια...
Π.—Ποῦ εἶν' ἐκεῖνα, Φασουλῆ, τὰ δοξασμένα βράδρα,
ἔπου ὁ νόμος Ἄλφα Ρὸ κι' ὁ νόμος Ἄλφα Ξι
ἀνέιδαν ἑστὴν αἵθουσαν ὑπνωτικὸν ὄζυ,
κι' ἐνύσταζαν κι' ἐσκότιζαν τὴν πλειονοψηφίαν

καὶ πᾶσα ἔδρα σοβαρὰ ἐπὶ φάζε σοφίαν ;
Φ.—Ποθὼ πολὺ νὰ μυρισθῶ τὰς θέσεις διαφόρων...
καὶ μοναχὰ νὰ ὁσφρανθῶ τὰς ἑδρας τῶν ρητόρων
ἀμέσως καὶ τὰ πρόσωπα ἔμπορῶ νὰ διακρίνω,
ποῖος εἰς αὐτὸ ῥαχάτευε καὶ ποῖος εἰς ἐκεῖνο.
Δὲν πρέπει νὰ σοῦ φαίνεται παράξενο πολὺ,
ἐγώ ἑστὴ μὴτη ξεπερνῶ καὶ κυνηγοῦ σκυλί.
ὀξύνας δὲ διὰ μακρὰς τὴν ὁσφρησίν μου πείρας
μονάχα μὲ τὴν μυρωδιὰ γνωρίζω τοὺς Σωτήρας.
Αὐτὴν τὴν ἑδραν μύρισε, βρὲ Περικλῆ, καὶ κρίνε...

Π.—Τὴν μύρισα...

Φ.—

Ἐκ τῆς ὁσμῆς εἰπέ μου τίνας εἶναι.

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

Φ.—

Π.—

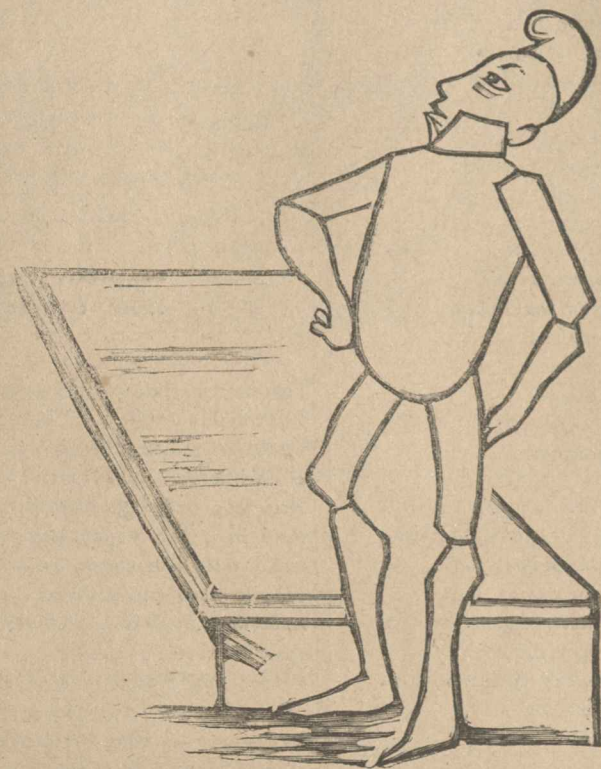
κι' αὐτοὶ πολλὰ τῆς γνώσεως παραφαγόντες ξύλα ἐσκέπασαν τὰς ἑδρας τῶν μὲ τῆς ἐλπίδας τὰ φύλλα. Ὡς δὲ ἔδραν ταύτην τὴν σεπτὴν καθήμενος κι' ἐγὼ πρὸς πᾶσαν μεταρρύθμισιν καὶ πρόδοον σφριγῶ, καὶ στρέφομαι, βρὲ Περικλῆ, μὲ στόμα πεινασμένον πρὸς τῶν δανείων τὸν καρπὸν τὸν ἀπηγορευμένον. Ὡς δὲ ἔδραν ταύτην τὴν σεπτὴν ὅποιος Ρωμηὸς καθίστη αἰσθάνεται πῶς ἡ Ἑλλάς προώριστα νὰ ζήσῃ, ὥς δὲ ἔδραν ταύτην τὴν σεπτὴν μου ἔρχεται λιγοῦρα κι' αἰσθάνομαι τὴν ἑδραν μου πῶς τὴν κεντὰ φαγοῦρα. Κάτσε καὶ σύ, συνδυασμῶν σοφίαν νὰ κολλήσῃς, κάτσε καὶ σύ μὲ δανειστῶν τοὺς ἴσκιους νὰ μιλήσῃς. Ἡ ἑδρ' αὐτὴ, ὅπου πολὺ βαρύνει καὶ σημαίνει, μου φαίνεται, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶναι στοιχειωμένη, κι' ὅποιος Ρωμηὸς μακάριος εἰς ταύτην ἀκουμπᾷ θαρρεῖ πῶς σὲ κατὰχρυσο ποτάμι κολυμπᾷ καὶ μὲ στερίλιναις Ἀγγλικαῖς ἡ κᾶρα του πῶς φαίνεται, μὰ τὸ ποτάμι τὸ χρυσὸ σιγὰ σιγὰ ξεραίνεται κι' εἰς τέλμα μεταβάλλεται καὶ βορβορώδες ἔλος κι' ὁ κολυμβῶν εὐρίσκεται ξεβράκωτος 'στὸ τέλος. Ἰδοὺ κι' ἡ ἑδρα, Περικλῆ, περιφανοῦς Σωτήρος... εἰς ταύτην ἀναπαύεται τῆς Καρκαλοῦς ὁ ἥρωας... ὥς δὲ ἔδραν ταύτην τὴν κλεινὴν ἀν' ἑξαπλωθῆς, καλέ μου, καταλαμβάνεις μέσα σου τὸ μένος τοῦ πολέμου καὶ βρέμεται τριγύρω σου βαρὺς ἀρμάτων κτύπος καὶ τρέχεις ὡς ἀτίθασσος κι' ἀκαμαντόπους ἵππος ὅπου μὲ σύννεφα καπνοῦ στραβόνονται τὰ μάτια, καὶ κάνεις τὰ γαλιὰ καρφιά καὶ τὰ χυρὰ κομμάτια, καὶ μὲ Βουλγάρους Τσουσηδες ἡρώϊκως τσακόνεσαι. Π.—Καὶ τοῦτος λαοπρόβλητος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἤτον καὶ πάλιν μέλλει νὰ γενῇ ἐκ τῶν λαοπροβλήτων. Φ.—Εἰς ὅποιαν ἑδραν δηλαδὴ ἀπὸ τῆς δῆθ καθίστης ἀπὸ καπνοῦ καὶ φούμαρα μεγάλα θὰ μεθύσῃς καὶ θὰ πετᾷς μετέωρος ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων, κι' ἡ δάνειον παγιοθὲν ἢ λάφυρον πολέμου, τὰς ἐξημμένας φρένας σου εὐθὺς θὰ συναρπάσῃ καὶ τὴν γυμνὴν τὴν ἑδραν σου ἡ δόξα θὰ σκεπάσῃ. Μὰ νὰ κι' ἡ ἑδρα, Περικλῆ, νέου Σωτήρος τρίτου, καὶ τοῦτου ρήτορος δεινοῦ κι' ἀνδρὸς λαοπροβλήτου... τρίτον Σωτήρα ἡ πατρίς ἀρχίζει νὰ κλωσᾷ καὶ νὰ ἐκκολλάπτονται συστήματα χρυσοῦ, κι' ἐλπίζομεν μὲ τὸν καιρὸν ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι νὰ γίνῃ κότα μιὰ φορὰ κι' αὐτὸ τὸ κοτοποῦλι. Ἰδοὺ καὶ τέταρτος Σωτήρ... καὶ τοῦτος ὁ καὶ μένος μὲ τὴν μερίδα ἔμενε τοῦ τρίτου ἐνωμένος, ἀλλ' ἤτο κριμα ὥς δὲ ἔδραν τῆς δοξασμένης γέννας δύο Σωτήρες, Περικλῆ, νὰ φαίνονται σὺν ἑνῇ, γὰρ τοῦτο ἐξεχώρισε κι' ἐκεῖνος μιὰν ἡμέρα κι' ἐσῆκωσε μοναχὸς του ξεχωριστὴ παντιέρα, κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔγινε γιὰ τοὺς ἀνὰ κατῶ, ἀν καὶ μ' ἐκεῖνον καὶ μ' αὐτὸν ἐλπίζῃ νὰ σωθῇ, ἢ δὲ σκιά τοῦ Ἀγγλοῦ Πίτ τυχαίως ἐπλανήτο καὶ σὺν ἀνθρώπου ὕψους νὰ μετεμψυχωθῇ, ὅταν κι' ἀπὸ τὴν Τρίπολι περνᾷ τὸ Ἑγγλεζόπουλο καὶ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐμπρὸς τὸν Κωνσταντόπουλο, καὶ δίχως λέξιν ἀν νὰ πῇ 'στὸν Τριπολίτην 'μῆθε κι' ὁ Τριπολίτης μὲ τὸν Πίτ τὸν διαβόλῳ του 'βρῆκε. Ἰὲ αὐτὸ κι' ὁ Κωνσταντόπουλος, τὸν Πίτ ἐντὸς βαστῶν, διακηρύττει πρὸς χαρὰν τῶν Ἀγγλῶν δανειστῶν πῶς σκέπτεται μοναχὸς του ἀπὸ φιλοπατρίαν νὰ ριζῇ πρὸς τιμὴν αὐτῶν σπουδαίων μπαταρίαν. Ἰδοὺ Σωτήρες τέσσαρες πραγματικῶς μεγάλοι, ἐκτὸς δὲ τούτων, Περικλῆ, καὶ τὸς ὑπάρχουν ἄλλοι,

μικρότεροι πρὸς τὸ παρὸν μὲ νεοσσῶν περὰ, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον ὄρεα μὲ νύχια σουβλερὰ. Π.—Ὅταν σκεφθῶ πῶς εἰς αὐτὸν εὐρίσκονται τὸν πῶς τοῦ μαίνονται τὰ στόματα κλεινῶν ἀντιπροσώπων, δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται 'στὸ βῆμα νὰ προσδράμω καὶ μίαν ἐπερώτησιν τοῦλάχιστον νὰ κάμω. Φ.—Κι' ἐγὼ, καὶ μένε Περικλῆ, τὸ ἴδιο συλλογίζομαι μὲ πόθον δὲ ρητορικῆς ἀνάπτω καὶ φλογίζομαι καὶ μὲ πατρίδος ἔρωτα καὶ πατριωτισμὸν κι' ὀρέγομαι τὸν δύστηνον Προϋπολογισμόν. Ἀκόμη μὲν ἡ μυρωδιά τῶν νηστικῶν τῶν χνῶτων, ἀκόμη μὲν ἡ ζεστασιά τῶν φλογερῶν τῶν νῶτων, ἀκόμ' ἔχουν τὰ σχήματα τῶν λόγων τὰ πρωθυστερὰ καὶ πρὸς τὸν ὄροφον πετοῦν σὺν ἀγριοπερίστερα οἱ λόγοι τοῦ Πρωθυπουργοῦ κι' αἱ τόσαι τοῦ ἰδέαι, παράποτε παρήγοροι, παράποτε σπουδαῖαι, προσβάλλει δὲ τὴν ὄσφρησιν ἡ τόση βαρβατιλα, τοῦ χύνει ἀγαλλίασιν μὲς 'στῆς καρδίας τὰ φύλλα. Ἐγὼ δὲ τώρα μελετῶ ἀπὸ τὸ βῆμα ἅπανω τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν μὲ σοβαρὸ νὰ κάνω, ἐσὺ δὲ λόγον ἀκριβῆ δι' ὅλα νὰ ζητήσῃς καὶ νὰ μὲ σπᾷσῃς, Περικλῆ, μὲ τὰς ἐπερωτήσεις. Π.—Λοιπὸν ἀνέβα, Φασουλῆ, κι' ἀρχίνα τὴν παρλα.

Φ.—Ἄν ἔγιναν, ὦ Βουλευταί, τὰ πράγματα σαλτα, ἀν διατρέχωμεν καιροῦς πολλῆς ἀνωμαλίας κι' οἱ φουκαράδες γεωργοὶ φωνάζουν τῆς Ἠλείας πῶς δὲν τοὺς ἔμεινε παρὰς γιὰ ν' ἀγοράσουν σπόρους καὶ δι' αὐτὸ ἀναφορὰς μοῦ στέλλουν διαφόρους, ἀν δὲ κι' ἐγὼ, τοῦ μούρχεται τοὺς γεωργοὺς νὰ δέρω, ὡς ἀν σπορεὺς ἐξέρχωμαι τὸν σπόρον μου νὰ σπείρω, πλὴν δυστυχῶς ἐπλάκωσαν καταραμένα χροῖνα κι' ὁ σπόρος πέφτει σήμερα σὲ πέτραις καὶ κοτρών, ἀν δὲ δεινὰ τὸ σκάφος μας διασαλεύουν δίνει μὰ λένε πῶς τὸ δάνειον 'στὸ Τελωνεῖον εἶναι, ἀλλὰ δὲν ἔχω χρήματα γιὰ νὰ τὸ τελωνεῖω κι' ἴσως 'στὸ τέλος, κύριοι, τὸ βγάλω λαθρεμπορίον καὶ τότε πῶς τοὺς γεωργοὺς ἀφεικτικῶς θὰ δανείσω κι' ὁ τόπος μυριάσπορον θ' ἀναδειχθῇ φυτῶριν.

Βεβαίως ἄλλος πρὸ καιροῦ μᾶς σφίγγει τὴν ψυχὴν, τινάζουν δὲ τὰ πέταλα πολλοὶ ἐκ τῶν ἐμπορῶν, ὅμως τὰ πάντα, Βουλευταί, βαδίζουν κατ' εὐχὴν κι' ὁ Λὸ τραπέζι ἔκαμε 'στὸν τιμηματάρχην Φλώρον, κι' αὐτὸ δηλοῖ πῶς ὁ Τζῶν - Μπουλ ἀκόμη διαβλέπει 'στὸ κράτος τὸ μουφλούζικο καὶ πλοῦτον κι' εὐεξίαν, οὐδὲ θαρρεῖ πετερόντα πῶς φλυαροῦμεν ἐπὶ καὶ δὲν ἀκούει παντελῶς τὸν λάλον Εὐταξίαν, μηδὲ τοὺς ἄλλους ρήτορας, ὅπου θὰ δώσουν δίκαια, γιὰτὶ κεντοῦν τὴν πίστιν μας μὲ τὸ κεντρί τῆς σφήκας.

Ἐκτὸς τοῦ Λόου, κύριοι, κι' ὁ ἐλεγκτὴς ὁ Γάλλος κι' ἐκεῖνος ὑπολήπτει τὴν πίστιν μας μεγάλως, κι' ἡ ἐλθεσίς του τὴν Φραγκιά θὰ τὴν ἀποσβολώσῃ καὶ τὴν παραδαρμένη μας καλὰ θὰ τὴν τηλώσῃ. Κι' ἀφοῦ κι' οἱ δῶθ' ἀκατάλαβαν 'στὸν Ἀθηνῶν τὸ γῆμα, τὸ τί ἐστὶ βερύκοκκο, τί σκόνη, καὶ τί βρώμα, κι' ὁ ἥλιος μας ἐξέστανε τὴν ραχοκοκκαλιά των ἀς δέσουν τὰ μπαγαγίγια των κι' ἀς πᾶν κι' οἱ δῶθ' ἀκατάλαβαν, ἐμεῖς δὲ χάριν πρὸς αὐτοὺς πολλὴν θὰ χρεωστούμεν, κι' ὡς Ἑλληνες εὐγνώμονες θὰ τοὺς εὐχαριστοῦμεν.

γιατ' εἶχαν γλῶσσα καὶ γιὰ 'μᾶς γλυκεῖα σὺν πετιμέζι κι' ἐκάλισαν ἐκ περισσοῦ τὸν Φλώρο σὲ τραπέζι.

Ποτὲ μὴ πόλιν δὲν 'μπορεῖ νὰ στέκεται κρυμμένη εἰς ὅρους ἀστρογείτονος τὴν κορυφὴν κειμένη, κι' ὅμως ἐγὼ κατῴρωσα πολλοὺς νὰ καταπίσω πῶς κρύβομαι μὲ μαστορά 'στὸ δάκτυλό μου 'πίσω, ἀν ὅμως καὶ τὸ δάνειον παραπολὺ βραδύνη καὶ μὴ γιὰ πάντα, Βουλευταί, 'στὸ Τελωνεῖον μείνῃ, νὰ μὴ σὰς καίγεται καρφὶ γιὰ τοῦτο, πατριῶται, καὶ μὴ σὰς μέλῃ κι' ἀν καὶ μὴ πῆτα ποῦ δὲν τρώτε.

Ἀς λείψῃ γιὰ τὸ δάνειον ἡ καθεμιὰ κουθέντα καὶ συζητήσεις συνεχεῖς καὶ τόσα παρλαμένα, μὲ τίποτα τὸν πολῦτιμο μὴ χάνετε καιρὸ, ἀλλὰ τυφλῶς ψηφίζετε πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον καμμίαν μεταρρύθμισιν τοῦ νόμου Κάπα Ρὸ κι' ἄρῃων ἀντικατάστασιν δι' ἄλλων νεωτέρων, ἀν δὲ ποθῆτε, Βουλευταί, ὁπότε ἀποθάνετε, κι' εἰς σὰς Σωτήρων νὰ στηθοῦν κι' ἡρώων κεντάφια, μὴ θέλτε γιὰ δάνειον ποτὲ σὰς νὰ μανθάνετε καὶ μελετᾶτε μοναχὰ τῶν νόμων τὰ ἐδάφια.

Καθόλου μὴ προσέχετε 'στὰ λόγια τὰ πικρά... ἀπὸ τὸ στόμα κόρακος θ' ἀκούσῃς μόνον κρᾶ. Ἀκόμη δὲν 'ξεθύμανε ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη, ἀκόμη κόβονται γιὰ 'μᾶς Φιλέλληνες τρελλοί,

κι' ἀν τώρα εἰς ἀνώμαλον κατὰστασιν ἐτράπη ἡ πρότερον κατὰστασις, ἡ τόσον ὑψηλὴ, μὰ πρέπει νὰ συλλογισθῶν κι' αἱ φύσεις αἱ νοῦνοι καὶ καθὲ πρωτομάστορος μὲ καθὲ πρωτοκάλαρα πῶς καὶ χαμπόσα ρήματα εἰς στρέ, εἰς βρὲ καὶ θοὲ τρέπουν εἰς χρόνους μερικoὺς τὸ ἐνὶ ἑλπίδι εἰς ἄλλα.

Καθόλου μὴν προσέχετε 'στὸν καθὲ τσαλαδούτα, ἀκόμη βλέπω βοηθοὺς εἰς ὅλας τῆς γωνίας, ἀν δὲ κι' ἡ πολυβούλητος Πιστωτικὴ τοῦ Σχεῦτα τῆς ὑποκαρπώσεως ἀνοίξῃ νὰ δέξῃ κανονισμοὺς ἀς ἡσυχάζῃ δι' αὐτὸ κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις καὶ πάλιν δὲ σὰς βεβαιῶ πῶς θὰ περᾷ ἡ κοίσις σὺν συνεροῖς διαβατικῶ, ποῦ εἰσφέρει μιὰ ψιγῶλα κι' ὅσπερ μὲ τὰ τέσσαρα τὸ βάζει 'στὴν πρέζαλα.

Ἑμεῖς καὶ νόμους ἔχομεν καὶ Βασιλεῖα Κτιστὰ καὶ ὑπὸ τὴν συνάστασιν του τσαβᾶμε μὲ τὰ τέσσαρα καὶ σπαθισοῦν ἐγόμεν στέλεχη τρανταχτά, σπουδάζομεν ἀπ' ἐδῶ τῆς ἡμετέρας τὸν σπόρο, ἀλλὰ καὶ στόλου ἔχουμεν βαρβατά θωρηκτά, ποῦ ποτὲ πᾶν 'στὴν Κούλευρ καὶ ποτὲ πᾶν 'στὸν Πορο. Μὰ καὶ Ταμῆα ἔχομεν καὶ Κεντρικοὺς Ταμῆας, κι' ὁ πολῦτος μας σφοδρῆται παντοῦ ἀναφανδόν, καὶ νόμους δὲν εἰσάγομεν περὶ αὐτονομίας καθὼς ὁ Γκαδιστῶν ὁ παλὺς περὶ τῶν Ἰρλανδῶν.

Ἰπάρχουν δὲ καὶ Παίγκητες περὶ τὸν θρόνον φῖνα, κι' ἐκ τούτων ὁ Γεώργιος, τῶν θαλασσῶν δεξιότης,

μέ μουσικά αίσθηματ'α εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη,
ἀφοῦ τελείως ἔμαθε νὰ παίζη μανδολῖνον,
κιθάρα Τυρολέζικη τοῦ 'κάπνισε νὰ μάθῃ,
καὶ τοῦτο ἀνεπτέρωσε τοὺς πόθους τῶν Ἑλλήνων.
Οὐχ ἦττον καὶ τὸ στῆθος μου ἀπὸ χαρὰν γεμίζει
ὁπότεν συλλογίζωμαι πῶς μετ' ὀλίγους μῆνας
μόνον μέ τὴν κιθάραν του τὸν πόντον θὰ κοιμίζῃ
καὶ θὰ βουβαίνειν σὰν Ὀρφεὺς τὰς λιγυρὰς Σειρήνας.

Κι' ἄμα τὴν Τυρολέζικη σπουδᾶσιν μιὰ χαρὰ
τότε κι' ἐγὼ πρὸς χάριν του θὰ μάθω ταμπουρά,
καὶ δὸς του πιά κουρντίσματα καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
καὶ πατινάδες διαλεκταῖς θὰ ψάλλωμε μαζί
σὲ καθεμία Τράπεζα τοῦ κράτους κανονίερα
κι' εἰς κάθε κανονιέριο μουφλούζῃ μαγαζί.
Καὶ τώρα σήκω, Περικλῆ, νὰ φέρῃς ἀντιρρήσεις
καὶ ζάλισε τὴν ἔδραν μου μέ τὰς ἐπερωτήσεις.

Π.—Γιατί λοιπόν, Πρωθυπουργέ καὶ θαυμαστὲ Σωτήρα,
μᾶς τσαμπουνᾶς γιὰ δάνεια καὶ μᾶς τὰ φέρνεις γύρα;
γιατί Τραπεζὰς κυνηγᾶς μέ δίκαννο τουφέκι;
γιατί τὸ νέο δάνειο 'στὸ Τελωνεῖο στέκει;
γιατί κι' αὐτὸς ὁ μύστερ Λὸ ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ
τὸν Φλώρον κι' ἄλλους 'χόρτασε μέ δυνατὸ τσουμποῦσι;
μὰ δὲν μοῦ λές, Πρωθυπουργέ, γιατί παρακαλῶ
κι' ὁ Γάλλος Ροῦ δὲν ἔδωσε τραπέζι σὰν τὸν Λό;

Γιατί ν' ἀδειάζῃ, Λόρδε μου, ὁ κάθε κουμπαράς;
γιατί δὲν 'βρίσκουν σήμερα κι' οἱ γεωργοὶ σποράς;
γιατί ἐκεῖ 'στὰ Σάλωνα νὰ σφάζονται κριάρια
καὶ μὲς 'στοῦ Σγούτα τὴν ποδιὰ τῆς Μπόρσας παλληκάρια;
γιατί καὶ μὲς 'στὴν Τρίπολι μπαροῦτι νὰ μυρίζῃ
καὶ κόκορας κατάμαυρος σὰν κότα κακαρίζῃ;
Γιατί γερὴ δὲν δίδεται 'στὸν θρόνον δωρεὰ;
γιατί κι' ὁ στόλος ἔφυγε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ;
γιατί κι' ὁ Πρίγκηψ φλέγεται κιθάραν νὰ σπουδᾶσιν
πρὸς τέρψιν σπάρων, ἀχινῶν, ροφῶν καὶ κροκοδείλων,
ἀφοῦ 'μπορεῖ καλλίτερα νὰ μᾶς διασκεδᾷσιν
ἂν 'στὴν σπουδὴν τοῦ ταμπουρά ἐπιδοθῇ μέ ζῆλον;
γιατί κι' ὁ Δήμαρχος Μελᾶς ἐτάραξε τὰ πλήθη
κι' ἀπὸ τὴν πρὶν παραίτησιν κατόπιν παραιτήθη;
γιατί συμβαίνουν πράγματα, ποῦ εἶναι νὰ σαστίσῃς;
εἰς ὅλ' αὐτὰ παρακαλῶ ἀμέσως ν' ἀπαντήσῃς,
ἀλλέως ὅρσε, Λόρδε μου, 'στ' ὁλόρθο σου κολλάρο...

Φ.—Θέλεις νὰ μάθῃς τὸ γιατί;... γιὰ τὸν κακὸ σου φλόρο.

(Ὁ Περικλῆτος ἐκ ψυχῆς τὸν Φασουλὴν συγχαίρει
κι' ὁ μπάρμπα-Μάνθος ἔρχεται μέ σάρωμα 'στὸ χέρι.)

Φ.—Ὁ μπάρμπα - Μάνθος, τῆς Βουλῆς ἀγαπητὲ κλητῆρα,
ὁποῦ τὰ Ἰσοζύγια σαρόνεις τοῦ Σωτήρα,
μέ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτὰς κι' οἱ δύο σὲ δεχόμεθα,
καὶ τώρα ποῦ τὸ τέμενος ἀργεῖ τὸ ἱερὸν

ἐπῆτρεψε καμμιὰ φορὰ κι' ἐμεῖς νὰ συνερχώμεθα
καὶ νὰ συνεδριάξωμεν κλεισμένων τῶν θυρῶν.

(Ὁ μπάρμπα - Μάνθος σοβαρὸς τὴν σκούπα τοῦ σπινθῆρος
κι' εὐθὺς τοὺς δὴ Κικέρωνας τοῦ γένους μπαγαρόνι,
κι' ἐκεῖνοι μετ' ἐξάψεως ἀναχωροῦν πολλῆς
καὶ ρίχνουν κάτω μέ κλωτσιαῖς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.)

Θερμὸν εὐχαριστήριον πρὸς ἄγνωστὸν μας κύριον.

Τὸν ἐκ τοῦ Πύργου ἄγνωστον εὐχαριστοῦμεν φίλον,
διότι ἐνθουσιασθεὶς μ' ἐν παρελθόν μας φύλλον
πενήντα κι' ἑκατὸν δραχμὰς μᾶς ἔστειλεν ὡς δῶρον
κι' εἰλικρινῇ κι' ἐκούσιον, καθὼς μᾶς γράφει, φέρει.
Ναὶ μὲν μᾶς εὐχαρίστησε τὸ δῶρον τοῦ αὐτοῦ,
γιατὶ μὲς 'στὸ κεμερί μας δὲν 'βρίσκεται λεφτό,
ἀλλὰ μᾶς ἐνθουσίασε ἀκόμη περισσύτερον
τὸ φλογερὸν τοῦ αἰσθημα, τῆς δωρεᾶς ἀνώτερον,
καὶ τώρα, ποῦ πᾶν αἰσθημα ψυχορραγεῖ κι' ἐκπνέει,
ὅταν πολῖται σώφρονες κι' εἰς τὰ καλὰ γενναῖοι
ἀξίους τῆς ἀγάπης των ἐνίοτε μᾶς κρίνουν
κι' ἐρμηνευτὴν τῆς γνώμης των μᾶς ὀνομάζουν ἄριστον,
καὶ μόνον μέ τοὺς λόγους των πολὺ μᾶς ἐνθαρρύνουν
εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ρωμηοῦ, τὸν δύσκολον κι' ἀγέραιον.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸν Θεσσαλὸν ἀμύμονα γνωρίζετε Καρτσῶνη,
ποῦν 'ἐμβριθὴς περὶ πολλὰ καὶ ὄχι κουφαρόνι;
Εἰς τὴν σχολὴν τῶν ἱατρῶν κι' αὐτὸς δοκιμασθεὶς
καὶ κατὰ τὴν ἐξέτασιν λαμπρῶς ἀποκριθεὶς
πανάριστον τὴν ἀδειαν ἐκόμισεν ὡς γέρας
κι' εἰς Βῶλον ἀνεχώρησε μέ τῶν σπουδῶν τὸ πέρα.
Γιὰ τοῦτο χαίρει κι' ὁ Ρωμηὸς κι' ἐπεύχεται 'στὸν Κύριον
νὰ δώσῃ πᾶν τὸ ἐφετὸν 'στὸν νέον Ποδαλείριον.

Ὁ Τζούγας ὁ καὶ Μιχαήλ, σωστός Ἀσκληπιάδης,
κι' ὁ σύντροφός του ὁ Κωστής ὁ Ἀθανασιάδης,
πολὺ νοήμονα παιδιὰ κι' εἰς ὅλα των εὐχάριστα,
διδάκτορες ἱατρικῆς ἐβγήκαν μέ τὸ Ἄριστα.

Ἀμέσως τώρα ὁ καθεὶς πρὸς ἀγορὰν ἄς τρέξῃ
τοῦ περιώρου Λεξικοῦ τοῦ Γεωργίου Φίζη,
ὁποῦ λαμπρὸν ἀνέγεται πρὸς πᾶσαν γνώσιν στάδιον,
τριάντα πέντε δὲ λεπτά τιμᾶται τὸ φυλλάδιον.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεθεῖ
μέ ξενοδοχεῖο Σῦδης, — δὴδ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξῦδι,

μέ Χημεῖον μέ μιὰ μάνδρα
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα,

μέ μεγάλ' οἰκοδομή,
ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινοτὸς πολὺς.